

O IMENU JEDNOG TRGA

U Večernjem listu od 28.V. 2001., pod naslovom "Niste trgu vratili ime, nego još 45. nametnuli", gospodin M. M. M. pod UKRATKO piše: "Jer stari su Zagrepčani daleko prije 1945. taj svoj trg zvali *zanimljivim, zagonetnim i atraktivnim* nazivom. Zvali su ga Trg N".

Često samo slušanjem i gledanjem, zbog nepoznavanja drugih struka, dolazimo ponekad do slobodnog, nedovoljno jasnog, čak i krivog tumačenja pa i postavljanja nepotrebnih "zagonetnih" pitanja. U knjizi "Zagrebačke ulice" (naklada Zadro, 1992. Zagreb), na stranici 282 piše: "Trg hrvatskih velikana. Izvorno je taj trg bio označen kao Trg N, godine 1927. nazvan je Trg Petra I. osloboditelja, od 1941. do 1942. zvao se Trg III, 1942. nazvan je Trg Kulinina bana, a 1946. Trg žrtava fašizma". U knjizi "Pozdrav iz Zagreba" Zvonimira Milčeca (Mladost, 1987. Zagreb), na stranici 290, uz razglednicu je tekst: Trg N. Na toj slici još nema Meštrovićeva paviljona pa se teže prepoznaje.

Zagonetke i nepoznanice nema. Postoji nacrt GRADA ZAGREBA iz 1898. godine, koji su na zahtjev gradonačelnika Adolfa pl. Mošinskoga (otac bijeloga grada Zagreba, opisan u knjizi Z. Milčeca "Zagrebački gradonačelnici", 1993.) izradili mjernici (geodeti) za potrebe Gradskoga građevinskog odjela. Na tom su nacrtu ucrtani svi predviđeni budući trgovi, ulice i ceste. Trgovi su označeni slovima (Trg G je danas Svačićev trg, Trg K danas je Trg Francuske Republike itd.), a projektirane ulice označene su brojevima. Na potonjim tiskanim planovima grada označen je slovom N i budući Trg, koji će tek odlukom gradskih vlasti dobiti ime 1927., 1941., 1942., 1946., 1990. i konačno 2001. godine.

Tako je "tajna i zagonetka" koju je postavio 3 M riješena.

Božidar Kanajet

P. S.

Ne znam zašto (ne čitam *Službene listove*) otac bijelog Zagreba nema svoju "vulicu" u Zagrebu? A imao ju je do 1946. godine (današnja Nazorova).

ZAŠTO TAKO?

Posljednjih dana, nakon briljantnih rezultata Janice Kostelić u Salt Lake Cityju, svi se kitimo njezinim uspjehom. Janici ovo, Janici ono, pa i to da skijaškom spustu na Medvednici ili skijaškom centru na Sljemenu treba dati ime *Janica* pa i promijeniti ime Činovničkoj livadi u *Janičinu livadu*.

Prije nego što je sagrađena prva skijaška žičara (prosinac 1954.) tu strminu nazivali smo *panjevinu*, a nakon nekoliko skijaških natjecanja nazvana je *državni spust*, kako se i danas naziva. Otkako je počelo skijanje na Medvednici postoji ploča na zgradi vidikovca (1035 m), na kojoj piše: *Ova ploča postavljena je povodom 105 godina skijanja u Hrvatskoj i gradu Zagrebu. 1894 - 1999. Zagrebački skijaški savez.*

Na današnjem Zelenom spustu prije nekih 25 godina bile su dvije skijaške skakaonice, a sam doskok imao je naziv *šumski spust*, koji je i potkraj svibnja znao biti pod debelim snijegom. Međutim *šumski spust*, tj. doskok nije imao nikakav nastavak prema jednosjedećoj skijaškoj žičari (na pogonskom užetu bilo je 68 sjedala; dužina žičare bila je 755,3 m, s visinskom razlikom od 297 m, a za vožnju je trebalo 7 minuta) na panjevini, već smo se skijali kroz šumu. To većinu skijaša nije smetalo, već su se spuštali, a zatim penjali noseći skije na ramenu. Bila je još jedna skakaonica na *Činovničkoj livadi*. Zaletište je bilo kraj crkvice *Majke Božje Sljemenske*, doskok od 8 metara uz rub šume.

Danas na vršnom dijelu Medvednice, tj. Sljemenu, imamo Crveni, Zeleni, Plavi i Bijeli spust te Bijelu livadu, koja se spaja s Činovničkom livadom. Činovnička livada dobila je ime po